

Ἡ Ἀριάδην.— Ἡ ἐναρξίς τῶν παραστάσεων τῆς ἐφετεινῆς καλλιτεχνικῆς περιόδου εἰς τὸ Μελόδραμα τῶν Παρισίων ἐγένετο μὲ ἐν νέον ἔργον τοῦ ἐνδόξου Massenet, μὲ ἐν καινοφανὲς ἀριστούργημα τοῦ ἀθανάτου συγγραφέως τῆς Manon, μὲ τὴν Ἀριάδην. Τὸ ἔργον τοῦτο, ἑμμετρον δράμα εἰς πέντε πράξεις, εἶναι ἐκ τῶν καλυτέρων, τὰ ὁποῖα ἐξῆλθον ἐκ τοῦ γλαφυροῦ καὶ γονίμου καλάμου τοῦ Catulle Mendès, τοῦ κορυφαίου τῶν γάλλων συγχορόνων ποιητῶν σύναμα δὲ καὶ κριτικῶν. Ἡ ὑπόθεσις εἶναι Ἑλληνικὴ καὶ ἔχει ἐν ὀλιγίστοις ὡς ἐξῆς. Ἡ Ἀριάδην ἐράται τοῦ Θησέως—εἰς ὃν οἶδει καὶ τὸ ἱστορικὸν νῆμα δι' οὗ θὰ νικήσῃ τὸν Μινώταυρον—καὶ νυμφεύεται αὐτὸν, ὅστις τὴν ἀνταγαπῆ. Ἡ ἀδελφὴ ὁμῶς τῆς Ἀριάδνης ἡ Φαίδρα ἐράται ἑμμανῶς τοῦ Θησέως, ὅστις ἀνταποκρίνεται εἰς τὰ αἰσθήματα αὐτῆς. Ἡ Φαίδρα ὁμῶς αἰσθανθεῖσα ὅτι ἡ ἀδελφὴ τῆς ἀντελήφθη τὸν μετὰ τοῦ Θησέως ἔρωτα τῆς, κατηγορεῖ τὴν Ἀφροδίτην ὡς ἀποπλανήσασαν αὐτὴν καὶ θραύει τὸ δια λίθου ἀγαλμα αὐτῆς ὅπερ πίπτει καὶ τὴν κατασυντρίβει. Ἡ Ἀριάδην, καλὴ ἀδελφὴ, μεταβαίνει εἰς τὸ βασιλεῖον τοῦ Πλούτωνος καὶ κατορθώνει νὰ ἐπαναφέρῃ εἰς τὴν γῆν τὴν προσφιλεῖ ἀδελφὴν τῆς. Αὕτη ὁμῶς μόλις συναντηθεῖσα ἐκ νέου μετὰ τοῦ Θησέως, ἀγνώμων καὶ ὑπείκουσα εἰς τὸ σφοδρὸν πάθος τῆς ἀναχωρεῖ μετὰ τοῦ Θησέως.

Τὸ ἔργον τοῦτο μελοποιηθὲν ὑπὸ τοῦ Massenet παιχθὲν μετὰ περισσῆς ἐπιτυχίας, εἶναι προωρισμένον νὰ ἀποδείξῃ τὴν ἀκατανίκητον δύναμιν καὶ τὴν ἀχαλίνωτον ὀρμὴν τοῦ ἔρωτος.

Ὁ Massenet κατόρθωσε διὰ τῆς μουσικῆς διὰ καταλλήλων ἠδυσμολπῶν ἤχων νὰ χαρακτηρίσῃ ἐν ἑκάστῳ τῶν ὁρώτων προσώπων τοῦ δράματος. Ἡ μουσικὴ εἶναι πλήρης δυνάμεως καὶ ὑψους. Ἡ φύσις τῆς Ἀριάδνης συνεφώνει τὰ μάλιστα μετὰ τὰς συμπαθείας τοῦ συνθέτου. Διὰ τοῦτο ἀφιέρωσεν εἰς αὐτὴν τὰ κάλλιστα καὶ συγκινητικώτατα μέρη τῆς συνθέσεως του. Κατὰ τὴν γνώμην δὲ τῶν κριτικῶν ὁ ρόλος τῆς Ἀριάδνης θεωρεῖται ἤδη ἐκ τῶν καλλίστων τοὺς ὁποίους ἐφιλοτέχνησεν ὁ μέγας συνθέτης.